

Jeg skal derefter tillade mig at gøre et Par almindelige Bemærkninger dels om Finansloven og dels om enkelte andre Ting. Det skal blot blive ganske kort, thi den foregaaende Behandling af Finansloven synes mig ikke at friste til lange Taler. Der er jo Enstemmighed om, at den foreliggende Finanslov ikke er glædelig. Den højttærede Finansminister har selv sagt det til at begynde med, og de fleste Talere have stemt i med, og derom kan der heller ikke være nogen Tvivl. Det er selvfølgelig ikke glædeligt, at der bliver forelagt en Finanslov med et Underskud paa ca. 4 Mill., men jeg ønsker dog at slutte mig til det ærede Medlem fra Løvel (A. Nielsen), naar han advarede mod at se alt for sort paa den foreliggende Finanslov. Det at Kravene stige fra Aar til Aar, er jo ikke noget nyt, det er noget, der har eksisteret, saa længe vi have haft en Finanslov og en Forfatning, og noget, som vil blive ved at eksistere. Det er altid gaaet saaledes, at samtidig med at Kravene ere stegne, have Indtægtskilderne ogsaa sprunget rigeligere. Nu har der ganske vist været nogle Aar, hvor disse ikke alene ikke have sprunget rigeligere, men hvor der endogsaa har været en vis Hentørren, men der er allerede ved at komme Bevægelse i Bunden igen, og der er vist ingen Tvivl om, at vi ville komme til at opleve, at Indtægtskilderne igen ville komme til at flyde rigeligere.

Det er ogsaa ganske sandt, at der forestaar store Reforme, og skriver man disse op paa en Seddel, ser, hvor meget hver enkelt vil koste, og lægger det sammen, bliver det en svimlende Sum, og saa sige vi til hinanden: hvor skulle vi dog faa de Penge fra? Men jeg beder ærede Medlemmer erindre, at med den Forfatning, vi nu have og maa arbejde med, er der ingen Grund til at tro, at Reformerne ville komme i nogen stor Fart, det skal vor Forfatning nok sørge for. Der plejer at gaa baade Vinter og Vaar endogsaa nogle Gange imellem, at et Forslag bliver lagt paa dette Bord, og til det bliver vedtaget. Det er nu paa 7de Aar, at vi skulle væve paa det smukke Mønster, som hedder Skattelove. Nu vente vi ganske vist alle at faa det vævet færdigt, men man kan saa ogsaa sige, at havde vi for 7 Aar siden været forskrækkede for dem, har der vel ogsaa nu været Tid til at forvinde Forskrækkelsen. Nu haabe vi alle efter de nye politiske Forhold, vi leve under, at der skal komme en noget større Fart i Begivenhederne her, men alligevel: det Lands-

ting, vi have fra Naturens Haand eller rettere fra den grundlovgivende Myndigheds Haand, som vi havde i 1866, er skabt saaledes, at en større Fart er nogenlunde umulig.

Blandt de Ting, man har brugt til at male sort med, er ogsaa de direkte Skattelove. Jeg kan ikke lade være med, nu da jeg har Ordet, at sætte en Streg under og give min Tilslutning til de Ord, det ærede Medlem fra Løvel sagde i Gaar, da han talte om „de i sig selv hvilende Skattelove“. Jeg mener, det vilde være rigtigt, om man med fælles Forstaaelse kunde naa dertil, at de direkte Skatter omlagdes saaledes, at der ikke blev nogen Indtægtsnedgang. Et Offer maa jo gøres for at gennemføre Tiendeloven, og jeg skal her udtale, at jeg for mit Vedkommende anser det for ret nødvendigt, at denne Lov gennemføres og det sammen med Skattelovene. Men naar dette Offer er gjort, mener jeg heller ikke, vi bør gaa længere ned med de direkte Skatter. Den højttærede Finansminister sagde ved dette Forslags Forelæggelse, at vi maatte gøre os klart, at den Tid maatte komme, da den samlede Skattebyrde maatte forøges, men naar det er givet, at den samlede Skattebyrde maa forøges, mener jeg, at vi i dette Ting maa være enige om, at Forøgelsen ikke sker paa de indirekte Skatter. Disse indirekte Skatter stige nok af sig selv. Det regelmæssige er, at der er en aarlig Opgang, og vi bør næppe yderligere ved Ændringer i Loven forøge den Stigning. Derfor bør vi helst omlægge de direkte Skatter saaledes, at Facit i det Øjeblik, de omlægges, bliver det samme som tidligere, saa have vi endda den Gevinst, vi indkassere derved, at saavel Ejendomsskylden som Formue- og Indkomstskatten ville stige regelmæssig med Befolkningens og Formuens Forøgelse, medens Indkomsten, i alt Fald gennem de fleste af de Skatter, vi afskaffe, er ubevægelig og bliver ved at indgaa med det samme Beløb.

Mellem de Ting, som man ogsaa hører Tale om sammen med andre Betragtninger over den daarlige Balance i Statsregnskabet, er ogsaa Statsbanerne. Jeg kan ikke lade denne Lejlighed gaa fra mig uden ogsaa at sige et Par Ord derom. Det ærede Medlem fra Løvel talte ogsaa derom, saavel som det ærede Medlem fra Æbeltoft (Neergaard). Jeg synes, at jeg hørte, at det ærede Medlem fra Løvel (A. Nielsen) nævnte 2 pCt. som den Rente Statsbanerne burde give, og det forekommer mig, at det ærede Medlem for Æbeltoft slog af ti